

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **X** narozeného -,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem v ČR -,

zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou
sídlem Wenzigova 1871/5, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha
7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2020, čj. OAM-44/LE-BA02-HA13-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci a obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.7. 2020, čj. OAM-44/LE-BA02-HA13-2019, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle §12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně dalším výrokem vyslovil, že doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit.
2. Žalobce nejdřív obecně uvedl, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 2 až 4, a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a dále § 12, § 14a, § 15a, a § 23c zákona o azylu.
3. Žalobce předně tvrdil, že splnil podmínky § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, a důvody, pro které mu měla být mezinárodní ochrana udělena, prokázal svou věrohodnou výpovědí. Žalovaný však nedostatečně zjistil skutkový stav, a také se odchýlil od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti.
4. Žalobce jednak uváděl, že se v roce 2010 na svém facebookovém profilu kriticky vyjadřoval ke státnímu režimu a politickým představitelům Vietnamu. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že stát nebude mít o žalobce v této souvislosti již zájem, neboť se jedná o příspěvky staré 10 let. Žalobce k tomu odkázal na informace, podle kterých Vietnam odpůrci režimu za tyto projevy trestá (zpráva Amnesty International: Vietnam 2019, zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA Vietnam 2019, Bertelsmann Stiftung BTI 2018 Country Report Vietnam, zpráva United Kingdom Home Office, Country Policy and Information Note Vietnam). Žalovaný si dále v rozporu s § 3 správního řádu neopatřil dostatečné informace o zemi původu a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
5. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) sp. zn. 5 Azs 6/2011, dále k výtce žalovaného, že své obavy z návratu neuváděl již v roce 2010, uvedl, že v té době byl držitelem platného pobytového oprávnění a ze strany země původu mu nehrozilo žádné nebezpečí. Nesouhlasil ani s argumentem žalovaného, že se žalobci bez problémů podařilo vyměnit jeho cestovní pas; pokud mají úřady jeho země původu o žalobce zájem, budou mít též zájem, aby se do země původu vrátil, aby ho mohly zadržet, proto z uvedené skutečnosti nelze dovodit nezájem státních orgánů.
6. Žalobce dále uvedl, že se obává nebezpečí ze strany soukromých osob – věřitelů, u kterých se nelegálně zadlužil, aby zajistil prostředky na příjezd jeho manželky a dcery do ČR. Půjčování „na černo“ je přitom ve Vietnamu rozšířeným problémem, neboť většina občanů na bankovní půjčky nedosáhne. K tomu odkázal žalobce na zprávy z internetu. Žalobce se proto nemohl obrátit na státní orgány se žádostí o pomoc, neboť v případě příjezdu do země se obává stíhání v souvislosti s jeho kritikou režimu.
7. Žalobce nesouhlasil ani se závěrem, že mu nelze udělit doplňkovou ochranu z důvodu, že spáchal vážný zločin. Žalovaný totiž nezohlednil všechny relevantní skutečnosti (zda skutečně vznikla škoda, o jakou fázi trestné činnosti se jednalo, výši uloženého trestu – na spodní hranici, atd.) a pojem „vážný zločin“ není v právních předpisech definován. Žalovaný se zabýval pouze těmi skutečnostmi, které poskytují argumenty k hodnocení jednání žalobce jako závažného trestného činu. Pěstování marihuany však nelze dle názoru žalobce označit za závažný trestný čin, zejména, pokud § 15a zákona o azylu explicitně vyjmenovává, kteréžto trestné činy to jsou.

8. Konečně, žalobce namítl, že v ČR žije jeho manželka a dcera, a též bratr s rodinou. ČR považuje žalobce za svůj „druhý domov“, a chce zde již zůstat. Ve Vietnamu už nikoho nemá, v ČR žije od roku 2003 a je integrován. Vycestování do země původu by proto pro žalobce znamenalo závažný zásah do jeho rodinného a soukromého života, který by byl v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a tedy v rozporu s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. K tomu citoval z rozsudků NSS, sp. zn. 6 Azs 15/2013, a zdejšího soudu sp. zn. 4 Az 1/2016. Žalovaný se však tímto aspektem vůbec nezabýval.
9. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě se žalobními námitkami žalobce neztotožnil. Plně odkázal na správní spis, zejména na žádost žalobce o mezinárodní ochranu, a jeho výpovědi, a dále na vydané rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčený, že postupoval v souladu se zákonem.
11. K tomu podrobněji uvedl, že v případě žalobce bylo objasněno, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu legalizace pobytu na území ČR. Návrat do Vietnamu odmítá, protože má v ČR ekonomické a rodinné zázemí. Ustanovení § 15a zákona o azylu bylo nutno aplikovat, neboť žalobce se prokazatelně dopustil zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c), odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, za který byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích, čj. 16 T 25/2013-3765, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze, čj. 11 To 120/2014-4147. Žalovaný zdůraznil, že z rozsudku krajského soudu vyplynulo, že žalobce byl aktivně zapojen do skupiny osob podílejících se na obstarání a vývozu marihuany do zahraničí, a v hierarchii zločinecké struktury stál vysoko, protože poskytl zkušenosti s pašováním marihuany. Stejnou trestnou činnost páchal žalobce již v N. a opětovné spáchání stejnorodé činnosti tak zvyšuje společenskou škodlivost jeho jednání. Kromě návodu na způsob ukrytí marihuany při vývozu do zahraničí se žalobce podílel též na pěstování rostlin konopí setého a obstarávání marihuany. Přitěžujícími soud shledal okolnosti, že se této činnosti žalobce dopouštěl delší dobu a s podrobným plánováním, tedy rozmyslem. Polehčující okolnosti naopak soud neshledal.
12. Ohledně potíží v souvislosti s příspěvky na Facebooku žalovaný uvedl, že žalobce nebyl schopen ani verbálně popsat, natož zdokumentovat, k čemu konkrétně se před deseti lety vyjadřoval. Žalovaný zdůraznil, že žalobce je na území ČR od roku 2003, jeho původním účelem pobytu bylo podnikání a přijel za bratrem. V jeho případě tak lze jednoznačně vyloučit, že by prchal před pronásledováním jen s nejnutnějšími věcmi či bez dokladů. Pokud by mu hrozil skutečný postih ze strany vietnamské státní moci, je zcela nepravděpodobné, že by získal cestovní pas, a to v roce 2011, tj. poté, co se měl údajně kriticky vyjadřovat proti režimu. Tento cestovní pas přitom získal dle vlastních slov zcela bez problémů. Žalobce neměl obavy ze svého uvěznění v roce 2010, kdy se údajně kriticky vyjadřoval na Facebooku o režimu, ale až deset let poté, v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany a v situaci, kdy se v ČR již nacházel nelegálně. Tato tvrzení tak žalovaný vyhodnotil jako účelová. K obavám stěžovatele ze strany soukromých věřitelů žalovaný uvedl, že nijak nesouvisí s § 12 písm. b) zákona o azylu. Ani existence rodinných

vazeb nepředstavuje sama o sobě azylově relevantní důvod, a tento názor je v souladu se závěrem NSS v rozsudku sp. zn. 3 Azs 12/2003, či usnesení sp. zn. 1 Azs 5/2011.

13. Žalovaný setrval na svém názoru, že jediným účelem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci jeho pobytu. Odkázal přitom na rozsudek NSS, sp. zn. 3 Azs 119/2004, a dále na nutnost upravit si pobyt dle zákona o pobytu cizinců.
14. Pro aplikaci § 15a zákona o pobytu cizinců byly splněny podmínky a dle žalovaného byl tento postup rovněž dostatečně odůvodněn, a to v intencích rozsudku NSS, sp. zn. 6 Azs 309/2016. Trestnou činnost žalobce, popsanou ve velmi rozsáhlém trestním rozsudku, který je součástí spisového materiálu, nelze v žádném případě bagatelizovat. Informace o zemi původu žalobce byly aktuální a dostatečné. Žalovaný k tomu poukázal na laxní přístup žalobce, kdy se sice dostavil k seznámení se s podklady, seznámit se s nimi přitom nechtěl. Žalovaný závěrem uvedl, že posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bylo v souladu se zákonem.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
16. Dne 29. 9. 2020 obdržel soud repliku žalobce současně s doložením právního zastoupení advokátkou. Ke svým obavám z návratu do vlasti žalobce doplnil, že za obdobnou trestnou činnost, které se dopustil v ČR, je ve Vietnamu ukládán trest smrti, a podle vietnamského trestního zákoníku není vyloučeno, aby mu byl dodatečně tento trest uložen, pokud by vietnamská prokuratura byla toho názoru, že v ČR uložený trest byl příliš mírný. Proto se žalobce

nemůže obrátit na tamní orgány s žádostí o ochranu před mafií vymáhající jeho dluhy. K tomu žalobce doložil úředně přeložený článek, údajně z novin Národní bezpečnosti ze dne 19. 2. 2020. Žalobce dodal, že si sice odpykal trest za závažný trestný čin, ale v současnosti žije se svou rodinou řádným životem a pro ČR nepředstavuje jeho přítomnost žádné nebezpečí. K zemi původu ho nic neváže, nesouhlasí s její politikou. V době azylového řízení byl u žalobce diagnostikován vysoký krevní tlak a jaterní choroba, což dokládal preventivním sonografickým vyšetřením ze dne 4. 8. 2020. To žalobce společně s rodinnými důvody považuje za důvody pro udělení humanitárního azylu.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Městský soud v Praze přitom rozhodl ve věci bez jednání, neboť k takovému postupu byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
18. Z předloženého správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti relevantní z hlediska obsahu žaloby. Žalobce podal dne 13. 3. 2020 žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců Balková.
19. Ze správního spisu plyne, že jeho žádosti předcházely tyto skutečnosti. Dne 9. 3. 2020 se žalobce dostavil k cizinecké policii z důvodu vydání výjezdního příkazu. Lustrací bylo zjištěno, že žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností od 8. 1. 2020 do 6. 3. 2020 poté,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

co byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce je též veden jako nežádoucí osoba na žádost N., od 4. 4. 2011 do 6. 1. 2023. Protože žalobce nedisponoval žádným jiným platným vízem či oprávněním k pobytu na území, byl zajištěn podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. Následně po provedení dalších procesních úkonů byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na základě rozhodnutí Police ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 9. 3. 2020, čj. KRPA-80319-13/ČJ-2020-000022-ZSV, za účelem vyhoštění. Ve stejný den bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Následně, dne 16. 3. 2020 byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (rozhodnutí žalovaného čj. OAM-44/LE-BA02-VL16-PS-2020).

20. Žalovaný vyzval žalobce výzvou ze dne 13. 5. 2020, aby se dostavil k poskytnutí údajů k žádosti podle § 10 odst. 2 zákona o azylu dne 15. 5. 2020, kdy s ním byl rovněž proveden pohovor podle § 23 odst. 1 téhož zákona.
21. Ze záznamu o poskytnutých údajích k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 15. 5. 2020 vyplynulo, že žalobce je bez náboženského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, je ženatý se státní příslušnicí Vietnamu, která žije v ČR, má dceru (rok narození -), která má v ČR trvalý pobyt, dcera aktuální bydlí se žalobcem v P. Z Vietnamu odjel v červnu nebo červenci roku 2003, už je to dlouho a nepamatuje si, jel letecky přes P., přijel za účelem podnikání. Dříve byl též v N. na návštěvě kamaráda, který vezl drogy, chytili ho a i žalobce dostal vyhoštění, už si to nepamatuje, bylo to asi před 10 lety. Cestou do N. procházel též N. a Š. V ČR měl kdysi trvalý pobyt. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. Je zdravý, akorát má vysoký krevní tlak a každý den na to bere prášek od doby, co je v zařízení pro zajištění cizinců, domnívá se, že je to tím, jak v zajištění myslí na svou rodinu. Jiná zdravotní omezení nebo zvláštní potřeby nemá. Za důvody své žádosti o mezinárodní ochranu označil zaprvé, že zde má rodinu – manželku a dceru, zadruhé, že si ve vlasti na černo půjčil peníze a má strach, že ho po návratu chytí a zabijí, zatřetí, že po dobu pobytu v ČR pomlouval svou zemi původu, proto se domnívá, že by jej po návratu hned na letišti sebrali, nadával úřadům totiž i na sociální síti, a začtvrté ve Vietnamu už nikoho nemá, neví, jak se tam uživit a co dělat, v ČR má ještě bratra, který zde žije již 30 let, a jeho děti. Nedovede si představit žít v zemi původu, rodinu má v ČR a považuje jí za svůj druhý domov.
22. Během pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu dne 15. 5. 2020 za přítomnosti tlumočníka do jazyka vietnamského, o kterém byl sepsán protokol (č. l. 46 až 49 správního spisu), žalobce k důvodu své cesty do ČR uvedl, že podvodem získal peníze od kamarádů, aby je použil na cestu své manželky a dcery do ČR, poté na opakovaný dotaz upřesnil, že nejprve přijel na návštěvu bratra někdy v červnu nebo v červenci 2003, pak požádal o změnu účelu pobytu na podnikání. Cestovní pas si vyřídil na úřadu ve Vietnamu, neměl s tím žádné problémy, jednou si ho nechal vyměnit zde, na vietnamské ambasádě v P., zhruba před deseti lety, neměl s tím žádné problémy.
23. Žádné potíže při odjezdu z vlasti neměl, vrátil se tam pak jen jednou, asi před deseti lety. V té době žila jeho dcera s babičkou z matčiny strany, jel za ní, aby jí vzal do ČR, tj. vyřídít „papírování“ s tamními úřady, aby pak mohla dcera za ním přicestovat. Během této návštěvy neměl žádné problémy, před těmi lidmi se skrýval. Na dotaz správního orgánu o jakých lidech mluví, žalobce upřesnil, že kvůli tomu dluhu, před těmi lidmi, co mu půjčili

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

peníze. Skrýval se proto, že jim peníze nemůže vrátit. Obavu z toho, že by mu něco udělali, má proto, že je jim zadlužený. Když byl v ČR, tak mu řekli, že jakmile jej dostanou, tak jej zbijí nebo zabijí. Bylo to v době, kdy se zde usadil, asi v roce 2004. Vzkázali mu to přes příbuzné a kamarády. Pak se to už neopakovalo.

24. Žalobce dále uvedl, že dosud žil v ČR na základě trvalého pobytu na 10 let. K dotazu správního orgánu, že pobyt ale měl ukončen k 15. 10. 2014, žalobce uvedl, že jak měl problém v N., tak mu pobyt zrušili. Poté byl ve vězení. K dotazu, proč nevystoupal v době platnosti výjezdního příkazu (do 6. 3. 2020) žalobce uvedl, že hlavním důvodem bylo, aby zde mohl zůstat, má tady rodinu a dceru. Šel na policii, ale oni ho sem šoupli. K dotazu správního orgánu, proč nepožádal o mezinárodní ochranu již dříve, v roce 2003, žalobce uvedl, že měl vše v pořádku, povolení k pobytu a tak. Pak měl ale problém s drogami, trvalý pobyt mu zrušili a dostal výjezdní vízum. Když to skončilo, šel sem se svým právníkem, aby mohl požádat o další pobyt v ČR, a oni ho odvezli sem.
25. K obavám ze zatčení na letišti ve vlasti žalobce uvedl, že po návratu z dovolené ve Vietnamu začal pomlouvat tamní úřady a nadávat vládě. K dotazu na způsob, jakým tak činil, žalobce odpověděl, že prostě ví, že tady v Evropě je moc dobře, nadával komunistickému stylu, že jsou to podvodníci, mlátí lidi a podvádějí. Uváděl to na Facebooku, komentuje to tam víc lidí. K dotazu správního orgánu, proč na policii uváděl, že mu ve vlasti nic nehrozí, což vyplynulo z rozhodnutí o zajištění (čj. KRPA-80319-13/ČJ-2020-000022-ZSV), žalobce uvedl, že tam neříkal pravdivé údaje, a teď chce podat všechny informace. K dalším dotazům správního orgánu žalobce vysvětloval, že tehdy chtěl získat zpět povolení k pobytu, tak o sobě uváděl nepravdivé údaje přes poučení o jeho povinnosti uvádět pravdu. Chtěl by říct všechno, i jak pomlouvá svou vlast, aby ta situace pro něj nebyla ještě složitější. Nedovedl si představit, jaký je český zákon, tak se bál, že když na policii řekne o pomlouvání své vlasti, tak ho za to seberou. Teď je ale na ministerstvu, a ví, že chce o něm vědět i tajné věci, tak je správnímu orgánu říká.
26. Ve vlasti žalobce nebyl nikdy trestně stíhán a neměl ani nikdy žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, má jen ten problém s dluhem. Žádné jiné důvody své žádosti nemá, zdůraznil hlavně, že nadával na vládu jeho země původu a má z toho strach, to už není cesta zpět do ČR, ví, že dost lidí, kteří pomlouvali jeho vlast, bylo uvězněno, ví to z denního tisku a řekli mu to i kamarádi ze země původu. Své názory projevoval v době, kdy se vrátil z dovolené ve Vietnamu, asi před 10 lety. K doložení svých tvrzení nemá nic, to, co říkal, bylo už dávno, ale je to na síti. Svého práva na zpětné přetlumočení pohovoru žalobce odmítl využít.
27. Dne 18. 6. 2020 proběhl se žalobcem doplňující pohovor k žádosti. V rámci tohoto doplňujícího pohovoru žalobce uvedl, že nadával prezidentovi nebo viceprezidentovi, pouze na sociálních sítích. K opakovanému dotazu (celkem 6x) správního orgánu, zda je schopen to doložit, žalobce uvedl, že je to už dávno, kamarádi mu říkají, že bude za to možná uvězněn, v novinách se o tom taky mluví. To, co uváděl, je na sociálních sítích, je to dávno, už to nemá. Žalobce zopakoval, že v ČR má manželku a dceru, je tady už dost dlouho – 17 nebo 18 let, ve vlasti už nikoho nemá, jakmile bude ve vlasti, neví, co bude dělat. Nic dalšího doložit nechce, řekl vše. Žádal o zpětné přetlumočení pohovoru, žádné námítky proti zápisu pohovoru neměl.
28. Součástí správního spisu je též opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob, z něhož vyplývá, že žalobce byl odsouzen za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby

a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy rozsudky Krajského soud v Českých Budějovicích ze dne 29. 4. 2014, čj. 16 T 25/2013-3765, a Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 1. 2015, čj. 11 To 120/2014-4147, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v délce sedmi let a šesti měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou.

29. Dne 24. 6. 2020 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně. K podkladům uvedl, že se nechce s jejich obsahem seznámit, ani nechce navrhopvat jejich doplnění, nechce ani uvést skutečnosti, nebo nové informace, které by měl žalovaný vzít v úvahu při posuzování jeho žádosti.
30. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalovaný si k žádosti žalobce o mezinárodní ochranu opatřil informace o zemi původu, konkrétně ze dne 26. 3. 2020 informaci Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), 2019, Údaje o zemi Vietnam, a ze dne 31. 5. 2019 informaci OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi (Vietnam), z nichž také vycházel.
31. Dne 2. 7. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým mezinárodní ochranu žalobci podle žádného z příslušných ustanovení nepřiznal, a udělení doplňkové ochrany na základě § 15a zákona o azylu vyloučil.
32. Soud po posouzení žaloby a po konfrontaci žalobních námitek s obsahem napadeného rozhodnutí a předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
33. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z této právní úpravy.
34. Podle § 12 zákona o azylu *[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
35. Podle § 13 zákona o azylu *[r]odinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. V odstavci 2 tohoto ustanovení je pak přesněji definováno, kdo je rodinným příslušníkem azylanta.*
36. Podle § 14 zákona o azylu *[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
37. Podle § 15a odst. 1 písm. a) až d) zákona o azylu *[d]oplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany,*
 - a) se dopustil trestného činu proti míru, válečného trestného činu nebo trestného činu proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto trestných činech,*
 - b) se dopustil vážného zločinu,*
 - c) se dopustil činů, které jsou v rozporu se zásadami a cíli Organizace spojených národů, nebo*
 - d) představuje nebezpečí pro společnost nebo pro bezpečnost státu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

38. Na podkladě zjištěných skutečností učinil soud následující právní závěry.
39. Žalobce ve svém azylovém příběhu před správním orgánem uváděl čtyři důvody jeho žádosti:
- 1) má v ČR rodinu – manželku, dceru, bratra s jeho rodinou;
 - 2) obává se o svůj život ze strany věřitelů, od kterých si načerno půjčil peníze;
 - 3) obává se zatčení ze strany státních orgánů jeho vlasti, neboť během svého pobytu mimo vlast tamní úřady pomlouval na Facebooku; a
 - 4) ve vlasti již nikoho nemá.
40. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v rámci posuzování podmínek § 12 zákona o azylu uvedl, že – stručně řečeno - žádný z uvedených důvodů není azylově relevantní, a přihlédl též k trestněprávní minulosti žalobce během jeho pobytu na území ČR. Žalovaný si byl vědom skutečnosti, že se často stává, že žadatel není schopen podložit svá vyjádření dokumentárními či jinými důkazy, a případy, v nichž žadatel může podat důkaz o veškerých svých tvrzeních, jsou spíše výjimkou, neboť ve většině případů žadatel ze své vlasti prchá před pronásledováním jen s nejnutnějšími osobními věcmi, a velmi často dokonce i bez nich. U žalobce lze však jednoznačně vyloučit, že by prchal před pronásledováním s nejnutnějšími věcmi či bez dokladů. Ačkoliv je tedy povinnost osvětlit a vyhodnotit všechna relevantní fakta v řízení rozložená mezi žadatele a posuzovatele žádosti, nelze od správního orgánu očekávat, že za žadatele bude domýšlet skutečnosti, o kterých se žadatel nijak nevyjádřil. V souvislosti s jediným potenciálně azylově relevantním důvodem žalobce - ohledně bodu 2), tj. obav ze zatčení kvůli jeho údajným protirežimním výrokům - žalovaný v průběhu dokazování objasnil, že výpověď žalobce je nevěrohodná, a to již z toho důvodu, že žalobce se měl této kritiky vůči vlasti dopustit dávno, před deseti lety, nebyl vůbec schopen tvrdit, natož doložit, o jaké výroky proti vládě v jeho vlasti se vlastně mělo jednat, a též poukázal na skutečnost, že žalobce si bez problémů vyřídil prodloužení cestovního dokladu na velvyslanectví i v době poté, co se měl těchto výroků dopustit. Žalovaný též zdůraznil, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až s mnohaletým odstupem od událostí, které označuje za azylově relevantní (ať už své výroky na Facebooku, nebo své problémy s lichváři), a též v situaci, kdy pozbyl oprávnění k pobytu na území ČR. Své závěry pak žalovaný doprovodil odkazy na přílehlavou judikaturu NSS (sp. zn. 3 Azs 119/2004, 2 Azs 423/2004, 2 Azs 137/2005, a dále 6 Azs 8/2003, 3 azs 12/2003, 1 Azs 5/2011, 4 Azs 60/2007, 6 Azs 309/2016, či rozsudky Soudního dvora EU, C-57/09 a C-101/09).
41. Soud se s těmito závěry zcela ztotožnil. Důvody, pro které žalobce žádal o mezinárodní ochranu, nespádají pod taxativně vymezené azylové důvody v § 12 zákona o azylu. Navíc, žalobce v průběhu řízení před soudem své důvody doplnil o další, které dřív neváděl.
42. Žalobce od počátku tvrdil, že není nijak politicky vyhraněný, či aktivní, ani žádného náboženského přesvědčení. Pokud poukazoval na svou údajnou kritiku režimu na sociální síti, dalším dokazováním bylo dle názoru soudu objasněno, že toto jeho tvrzení není věrohodné. Žalobce totiž nebyl jednak schopen vůbec tvrdit jakékoliv bližší souvislosti nebo obsah toho, co měl na sociálních sítích uvádět proti režimu v jeho vlasti, a současně je z obsahu protokolu a doplňujícího protokolu k jeho žádosti patrné, že jeho odpovědi jsou vyhýbavé („prostě ví, že tady v Evropě je moc dobře, nadával komunistickému stylu, že jsou to podvodníci, mlátí lidi a podvádějí“, „ví, že dost lidí, kteří pomlouvali jeho vlast, bylo uvězněno, ví to z denního tisku a řekli mu to i kamarádi ze země původu“, „co říkal, bylo už dávno, ale je to na síti“, „je to už dávno, kamarádi mu říkají, že bude za to možná uvězněn, v novinách se o

tom taky mluví. To, co uváděl, je na sociálních sítích, je to dávno, už to nemá.“), a takto by v podstatě mohl odpovídat kterýkoliv občan jeho vlasti. Soud se však s ohledem na prokázané skutečnosti musel ztotožnit s názorem žalovaného, že výpověď žalobce je značně nevěrohodná, neboť pokud by se skutečně žalobce dopouštěl veřejné kritiky režimu jeho vlasti, byl by schopen vlastními slovy alespoň stručně reprodukovat, jak a co konkrétně kritizoval, a pokusil by se minimálně svá tvrzení správnému orgánu doložit. Je totiž obecně známo, že příspěvky uveřejněné ve facebookové historii nejsou automaticky časově omezené. Žalobce ani netvrdil, že by jeho facebookový profil prošel cenzurou ze strany státu, a proto by nebylo možno jeho příspěvky dohledat. Žalobce jednoduše řečeno k tomuto svému tvrzení nepředložil ničeho, co by nasvědčovalo pravdivosti jeho tvrzení. Žalovaný přitom správně podotkl, že případ žalobce nebyl ze skupiny těch případů, kdy by musel před pronásledováním ze země svého původu narychlo prchat jen s nejnutnějšími věcmi. Soud proto neuvěřil žalobci v jeho žalobním tvrzení, že v průběhu řízení o žádosti tvrzené skutečnosti prokázal svou věrohodnou výpovědí. Dále se soud zcela ztotožnil i s názorem žalovaného, že pokud by opravdu žalobce pociťoval strach ze zatčení ze strany státních orgánů jeho vlasti pro jeho údajné protirežimní výroky na sociální síti, požádal by o udělení mezinárodní ochrany již mnohem dříve, tedy bezprostředně poté, co by k předmětným skutečnostem došlo; argument, že v té době měl své povolení k pobytu v ČR v pořádku, je přitom sám o sobě nedostačující, neboť instituty zákona o pobytu cizinců neposkytují faktickou ochranu, kterou cizincům poskytují instituty zákona o azylu, pouze umožňují legální pobyt cizího státního příslušníka na území ČR.

43. Výše uvedenému nasvědčuje i fakt, na který upozornil i žalovaný, že žalobci se i přes tvrzené skutečnosti podařilo získat nový cestovní pas na velvyslanectví jeho vlasti v P. Soud se přiklání k názoru žalovaného, že pokud by byla tvrzení a obavy žalobce v této souvislosti pravdivá, toho by jen stěží mohl, navíc bez jakýchkoliv potíží, dosáhnout. Vysvětlení žalobce v žalobě, že je v zájmu státních orgánů jeho vlasti, aby měl platný cestovní pas, a aby tak mohl do země původu přicestovat, je přinejmenším nelogické; žalobce totiž z nějakého mylného důvodu vychází z toho, že na svůj nový cestovní pas může cestovat jen do své vlasti. Platný cestovní pas však naopak žalobce opravňuje k cestování do kterékoliv země na světě, a tudíž, pokud by tamní státní orgány opravdu měly zájem žalobce za jeho kritiku režimu potrestat, vydáním platného cestovního pasu žalobci by se „vystavili riziku“, že žalobce zcela zmizí z jejich hledáčku. Ostatně, omezování či znemožnění přístupu k cestovním dokladům je standardní nátlakovou taktikou ze strany autoritářských států vůči jejich občanům, a to i proto, že cestovní doklad slouží v zahraničí i jako dostatečný, a mnohdy jako jediný identifikační osobní doklad k vyřízení dalších úředních záležitostí.
44. Nevěrohodnost výpovědi žalobce žalovaný přesvědčivě a přezkoumatelným způsobem v napadeném rozhodnutí popsal; ta ho vedla k závěru, že žalobce jím tvrzené příkoří pociťovat ve skutečnosti nemohl, a uvádí ho pouze z důvodu, aby své žádost o mezinárodní ochranu dodal azylovou relevanci. Ve spojení s tímto závěrem tak dle názoru soudu nebyl žalovaný povinen dále jakkoliv aplikovat test přiměřené pravděpodobnosti, neboť pravdivost tvrzení žalobce byla vyloučena.
45. Soud dále nad rámec nezbytně nutného poukazuje též na pořadí důvodů, v jakém žalobce odůvodnil svou žádost, kdy strach z postihu za údajné protirežimní výroky uvedl až na třetím místě ze čtyř; již jen tato skutečnost svědčí spíše o tom, že žalobce ve skutečnosti strach z postihu za své protirežimní výroky nepovažoval za nejdůležitější.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

46. Žalovaný dle názoru soudu též správně konstatoval, že ani rodinné vazby, či neexistence sociálních vazeb v zemi původu nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce má v ČR manželku a dospělou dceru, které zde pobývají na povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců, přičemž nejsou jakkoliv na jeho péči či přítomnosti závislé, a toto žalobce dokonce ani netvrdil (a to ani v žalobě). V žalobě pouze stroze konstatoval, že je zřejmé, že jeho vycestováním by došlo k porušení čl. 8 Úmluvy.
47. K tomu soud upozorňuje, že se NSS ve svém rozsudku ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území ČR vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva (ESLP). Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. Otázku existence rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy je přitom dle ESLP třeba posuzovat s ohledem na stav v době, kdy zákaz pobytu nabyl právní moci (srov. například rozhodnutí ze dne 26. 9. 1997, ve věci *El Boujaïdi proti Francii*, stížnost č. 25613/94, ze dne 13. 2. 2001, ve věci *Ezzouhdi proti Francii*, stížnost č. 47160/99, ze dne 31. 10. 2002, ve věci *Yildiz proti Rakousku*, stížnost č. 37295/97, ze dne 15. 7. 2003, ve věci *Mokrani proti Francii*, a stížnost č. 52206/99, a ze dne 28. 6. 2007, ve věci *Kaya proti Německu*, stížnost č. 31753/02; vše dostupné na <http://echr.coe.int>). Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý, život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z jeho judikatury přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98).
48. S ohledem na rodinnou a soukromou situaci žalobce popsanou výše však podmínky nastavené uvedenou judikaturou v případě žalobce dány nejsou. K tomu soud odkazuje na závěry žalovaného k tomuto důvodu žádosti žalobce, s nimiž se ztotožnil. Nad rámec nezbytně nutného soud dodává, že žalobce sám během řízení o správním vyhoštění (resp. zajištění) uváděl, že s manželkou žijí odděleně. Dcera je dospělá a má již svou vlastní rodinu. Obě zde pobývají na základě titulů podle zákona o pobytu cizinců. Prání žalobce zůstat v ČR s rodinou je sice lidsky pochopitelné, ale samo o sobě k tomu nepostačuje. Žádné další důvody, které by v případě žalobce vyžadovaly zohlednění v souvislosti s jeho rodinným životem (např. že by jeho manželka nebo dcera byly na něm zcela finančně či jinak závislé), však zjištěny nebyly, a ani žalobce je netvrdil.
49. Pokud žalobce uváděl obavy z pronásledování ze strany svých věřitelů, soud ani zde nemohl žalobci přisvědčit. Ustálená judikatura správních soudů se již v minulosti mnohokrát zabývala otázkou, zda je pronásledování ze strany soukromých osob, potažmo věřitelů, možné považovat za důvod relevantní z hlediska azylového práva, a dospěla k závěru, že nikoliv. Obava z toho, že věřitelé budou po žalobci vymáhat své pohledávky,

není azylově relevantním důvodem (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2003, čj. 4 Azs 26/2003-44).

50. Soud připouští, že za určitých zcela specifických okolností lze pronásledování ze strany soukromých osob považovat za azylově relevantní, zejména pokud „by orgány domovského státu, u nichž by se [žadatel] skutečně [domáhal] poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout.“ (viz rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 5/2003-51). Takové specifické okolnosti však v případě žalobce dány nebyly. Žalobce na podporu svých tvrzení uvádí řadu odkazů, které mají potvrdit, že půjčování na černo v jeho vlasti je obrovský problém. Tuto skutečnost však žalovaný, a ani soud, nijak nezpochybňuje. Ze zpráv o zemi původu, které byly podkladem pro rozhodnutí žalovaného, a které žalobce nijak nerozporoval, však jednoznačně vyplývá, že vláda v zemi původu žalobce tuto trestnou činnost spočívající „v půjčování na černo“ potlačovala, a od roku 2018 byla národní kriminální policie v některých částech země, včetně části, v níž žalobce naposled pobýval před svým vycestováním (provincie X) obzvláště v tomto boji úspěšná. Občané země původu žalobce tak nepochybně mají možnost obrátit se s tímto problémem na příslušné státní orgány, které jsou schopny jim příslušnou ochranu poskytnout. Žalovaný tak doloženým podkladem – zprávou o zemi původu žalobce – objasnil, že uvedený problém se vietnamská vláda snaží řešit a je ochotna svým občanům pomoci. Nejde tedy o výše uvedenou situaci, kdy by státní orgány domovského státu zcela selhávaly při ochraně práv svých občanů (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004-48). Žalobce však dosud této možnosti ani nevyužil, pouze tvrdil, že se v zemi nezdržuje, a kdyby přijel, byl by zatčen pro své protirežimní výroky na sociální síti. K tvrzené nemožnosti obrátit se na státní orgány o pomoc z důvodu obavy ze zatčení pro projevy kritiky režimu se soud přitom vyjádřil již výše a na tyto své závěry odkazuje i v souvislosti s touto námitkou. Soud zároveň konstatuje, že žalovaný dostatečným způsobem zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a opatřil si k tomu dostatek informací o zemi původu, které jsou součástí spisového materiálu, a které žalobce v řízení o žádosti nijak nezpochybňoval. Žádost o azyl, jejíž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami, či ekonomické potíže v domovském státě, tak jako azylově relevantní důvody neobstojí (viz rozsudky NSS ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 7/2003-60, a ze dne 31. 10. 2003, čj. 4 Azs 23/2003-65). Naopak, skutečnosti, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až po delším pobytu v ČR, a poté, co byl zajištěn za účelem vyhoštění, spíše svědčí tomu, že důvodem jeho žádosti nebyly problémy se soukromými osobami, natož se státními orgány domovského státu, ale toliko snaha o legalizaci jeho pobytu v ČR.
51. Soud ve shodě s žalovaným uvádí, že žalobci ani nic nebrání v tom, aby si svůj pobyt upravil na základě institutů k tomu přímo určených, a upravených v zákoně o pobytu cizinců, a to i za cenu, že po nějakou dobu nebude na území ČR přítomen.
52. V tomto ohledu tedy dle názoru soudu ve shodě s žalovaným nebyly splněny podmínky žádné z hypotéz § 12 zákona o azylu.
53. O nesplnění podmínek pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu s ohledem na jeho znění není v případě žalobce pochyb, a toto žalobce ve skutečnosti v žalobě ani nenamítal. Žalovaný přitom stejné závěry ve vztahu k tomuto ustanovení řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2004, čj. 4 Azs 147/2004-81).

54. Dle názoru soudu též nevyvstaly důvody pro udělení humanitárního azylu žalobci dle § 14 zákona o azylu. Žalobce jako důvody pro udělení humanitárního azylu v replice ze dne 23. 9. 2020 zdůraznil skutečnost, že zde žije od roku 2003, že zde má manželku a dceru, ČR považuje za svůj druhý domov a k zemi původu ho nic neváže, a jeho zhoršený zdravotní stav (jaterní choroba, vysoký tlak).
55. Soud předně konstatuje, že na udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a soud jeho rozhodnutí může přezkoumat pouze v omezeném rozsahu. Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55). Na udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu tak nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a soud jeho rozhodnutí může přezkoumat pouze v omezeném rozsahu.
56. Správní rozhodnutí pak podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48).
57. Soud konstatuje, že meze správního uvážení ze strany žalovaného nebyly překročeny nebo zneužity. Příběh žalobce nelze objektivně hodnotit tak, že by bylo „nehumánní“ mu azyl neudělit. Žalobce je stále ještě v produktivním věku, je zcela svéprávný a práceschopný. Jeho zdravotní stav se povahou ani mírou jeho potíží (zvýšený krevní tlak) nijak nevymyká běžným civilizačním potížím, a to i lidí ve věku žalobce (X let), přičemž nebylo ani zjištěno, že by tyto potíže nemohl v zemi původu řešit, nebo že by neměl přístup k zdravotní péči. V souvislosti s jeho zvýšeným krevním tlakem soud dodává, že sám žalobce uváděl, že jej významněji pociťoval až v souvislosti se svým zajištěním v zajišťovacím zařízení, protože myslí na svou rodinu, dříve tyto potíže neměl, resp. ne v takové míře, aby musel k jejich léčbě užívat léky.
58. Pokud jde o nové tvrzení žalobce o postižení jater (X), které dodatečně dokládal v řízení před soudem v rámci své repliky lékařskou zprávou ze dne 4. 8. 2020, soud k tomu odkazuje na judikaturu správních soudů, zejména na rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2003, čj. 3 Azs 23/2003-61, v němž uvedený soud konstatoval, že „[ž]adatel o azyl musí uvést skutečnosti a důvody, pro které o azyl žádá, již ve správním řízení. Pokud nežádá o udělení humanitárního azylu v řízení před správním orgánem, resp. neuvede důvody hodné zvláštního zřetele, které by mohl vzít správní orgán v úvahu při rozhodování o udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nemůže k jejich případnému uplatnění až v žalobě či v kasační stížnosti soud přiblížit.“ V řízení před správním orgánem

žalobce žádné lékařské zprávy o jeho nedobrému či zhoršenému zdravotním stavu nedokládal, správní orgán tak neměl důvod se zdravotním stavem žalobce zabývat podrobněji, než jak učinil, neboť ani z jiných indicií nevyplynulo, že žalobce trpí zvlášť závažnými zdravotními problémy (přiměřeně srov. též rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2020, čj. 10 Azs 437/2019-83). Nad rámec nezbytně nutného pak soud dodává, že X v dnešní době představuje poměrně běžný zdravotní problém, spočívající v X, nejde tedy o zdravotní postižení hodné zvláštního zřetele a legitimující žalobce k udělení humanitárního azylu.

59. Rodinný život žalobce v ČR není sám o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě humanitárního azylu; navíc, jak již bylo řečeno, žalobce sám vypověděl, že se svou manželkou žijí odděleně, a jeho dcera je již dospělá a má vlastní rodinu.
60. Takovým důvodem nemůže být dle názoru soudu ani tvrzení žalobce, že neví, co by ve vlasti dělal, nemá tam žádné zázemí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 8 podrobným způsobem popsal možnosti žalobce po jeho návratu do zemi původu, které mu poskytuje mezinárodní program dobrovolných návratů za asistence Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), které vyplynuly z podkladů shromážděných žalovaným, a na které soud v detailech odkazuje. Z této informace vyplývají formy pomoci dobrovolně se navracajícím osobám při hledání bydlení, zaměstnání, veřejných sociálních služeb a zdravotní péče. Soud k takto odůvodněnému závěru žalovaného přitom nemá žádných výhrad a ztotožňuje se s ním. Není proto ani pravda, že by si žalovaný neopatřil dostatečné informace, nebo že by dostatečně nezjistil skutkový stav. Soud též odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, čj. 5 Azs 3/2003-54, podle něžž *„[o]btíže žadatele o azyl stran obživy či možností seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu.“*
61. Zbývá tedy posoudit, zda bylo v případě žalobce dostatečně odůvodněno výslovné vyloučení neudělení doplňkové ochrany podle § 14a a 14b zákona o azylu na základě § 15a citovaného zákona.
62. Žalovaný se této otázce věnoval na str. 10 až 13 napadeného rozhodnutí. Vycházel zejména z rozsudků trestních soudů uvedených v bodě 28. výše, z nichž vyplynuly závažné skutečnosti, které vedly žalovaného k závěru o splnění podmínek aplikace § 15a zákona o azylu. Připomněl judikaturu vztahující se k pojmu „vážený zločin“, a to jak NSS, tak Soudního dvora EU. Zločin, za který byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, přitom i vzhledem ke znění trestněprávních předpisů vyhodnotil jako nesporně vážný ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a to s ohledem na skutečnost, že se jednalo o trestnou činnost páchanou v organizované skupině na území několika států, kdy žalobce v rámci této organizované drogové skupiny stál vysoko a poskytoval též zkušenosti s pašováním drogy, a dále, že tato trestná činnost byla páchána ve velkém rozsahu, za což zákon stanoví rozpětí trestu odnětí svobody na 8 až 12 let. Zdůraznil též žalobcovu recidivu, která zvyšuje škodlivost jeho jednání. Žalobce se též podílel na pěstování rostlin konopí setého (proto mu též v rámci zločinecké skupiny bylo přezdíváno „zahradník“). Žalovaný též zdůraznil, že jakkoliv jde v případě marihuany o tzv. měkkou drogu, závislost na ní pro její uživatele může mít vážné zdravotní a sociální následky. Žalovaný též přihlédl ke skutečnosti, že tento typ trestné činnosti je z důvodu jeho společenské závažnosti řešen dokonce na úrovni mezinárodních úmluv, a dále též k důsledkům této trestné činnosti, zejména míry devastáčních účinků na psychické a fyzické zdraví konzumentů drog.

63. Soud v tomto ohledu nemá žalovanému v souvislosti s hodnocením podmínek aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu co vytknout. Žalovaný provedl výklad neurčitého právního pojmu „*vážný zločin*“. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit.
64. V daném případě nestanoví § 15a zákona o azylu, ani jiná norma, žádná kritéria pro použití tohoto neurčitého pojmu, a proto je ponecháno zcela na úvaze správního orgánu, jakým způsobem tento pojem vyloží. V této souvislosti nelze odkázat též na názor bývalého Nejvyššího správního soudu (Boh. A 435/20), podle něhož, není-li v zákoně stanovena žádná jiná norma, kterou by byla určena hranice pro volnost kognice správních úřadů, je nutno meze jejich volného pohybu hledat toliko v účelu zákona.
65. Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl, proč považoval trestnou minulost a povahu trestné činnosti žalobce za natolik závažnou, aby ji podřadil a hodnotil ve smyslu citovaného ustanovení zákona jako překážku udělení doplňkové ochrany. Skutečnost, že žalobce s tímto posouzením nesouhlasí, anebo že se snaží svou trestnou činnost bagatelizovat, nemůže mít sama o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Poukaz žalobce na uloženou výměru trestu odnětí svobody (pod spodní hranicí rozmezí), otázku vzniku škody jako následku trestné činnosti, či o jakou fázi trestné činnosti se jednalo, přitom nemůže sám o sobě takto prezentované závěry žalovaného zpochybnit, či dokonce vyvrátit. Uvedené skutečnosti totiž mají relevanci z hlediska posuzování právní kvalifikace jednání žalobce a výši ukládaného trestu, což provedly trestní soudy ve svých rozsudcích, nikoliv však z hlediska povahy trestné činnosti, kterou vyhodnocoval žalovaný. Žalovaný nebyl povinen, a dokonce ani oprávněn jakkoliv znovu posuzovat či vyhodnocovat okolnosti spáchání trestného činu, za který byl žalobce odsouzen. Jeho úkolem bylo vyložit pojem § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu – a tedy nikoliv písm. a), s nimiž poměřuje závažnost svého jednání žalobce v žalobě – „*vážný zločin*“ a tento výklad aplikovat na jednání žalobce již zhodnoceného v rozsudcích trestních soudů. Je nepochybné, že žalobce se uvedené trestné činnosti ve velkém rozsahu dopustil, a to ve zločinecké skupině v mezinárodním měřítku, a byl odhalen až činností orgánů činných v trestním řízení. Žalobci pak nepochybně přitížilo, že drogovou trestnou činnost nepáchal poprvé, přesto se z dané skutečnosti nepoučil. V jeho případě tak nepochybně převážily argumenty ve prospěch závěru o tom, že se dopustil *vážného zločinu*.
66. Žalobce v replice ze dne 23. 9. 2020 v řízení před soudem dále nově uvedl, že se obává, že mu po jeho návratu do vlasti hrozí dodatečný trest za jeho drogovou trestnou činnost, dokonce trest smrti. Na podporu svých tvrzení doložil soudu překlad velmi stručného článku, nebo spíše titulku a jeho stručného popisku, z novin Národní bezpečnosti ze dne 19. 2. 2020, podle kterého bylo k trestu smrti odsouzeno 10 osob za stejnou trestnou činnost. Soud však tento důkaz vyhodnotil jako nadbytečný, a proto nenařizoval ve věci jednání k jeho provedení. Soud znovu odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2003, čj. 3 Azs 23/2003-61, v bodě 58. výše. Takto soud přistoupil i k žalobním tvrzením týkajícím se odkazovaného článku v Národní bezpečnosti ze dne 19. 2. 2020. Žalobce v řízení před správním orgánem ani náznakem neuváděl obavy z uložení trestu smrti za jeho předchozí

trestnou činnost, ani neuváděl důvody zvláštního zřetele hodné pro odůvodnění své žádosti o udělení humanitárního azylu. Navíc jde o údajný článek datovaný téměř 5 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí, žalobce jej přesto předkládal až v řízení před soudem. Nad rámec nezbytně nutného soud dále uvádí, že po předběžném seznámení se s doloženým superstručným textem (3 řádky textu) soud též zjistil, že tento text pouze stručně konstatuje, že odvolací trestní soud nevyhověl odvolání 10 obžalovaných v nadnárodní drogové linii proti rozhodnutí o nejvyšším trestu. Nic dalšího, tedy ani skutkové okolnosti tohoto případu, včetně tvrzení, že žalobce může být v zemi původu *opětovně* potrestán dodatečným trestem za drogovou trestnou činnost, však z tohoto textu nijak neplyne.

67. Soud proto uzavírá, že žalovaný zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností, takto zjištěný skutkový stav má oporu ve správním spisu a žalobce jeho obsah v průběhu správního řízení nijak nenamítal, ani nepožadoval jeho doplnění, či nenavrhoval žádné další důkazy. Své závěry žalovaný k jednotlivým formám mezinárodní ochrany pečlivě a podrobně odůvodnil. Žalobce je osobou, která nemá oprávněný pobyt na území ČR a o mezinárodní ochranu požádal teprve poté, co mu hrozilo správní vyhoštění. Obavy z pronásledování, které v pohovorech k žádosti uváděl, nejsou důvody relevantními z hlediska udělování mezinárodní ochrany. Žalobce netvrdil, že by ze země původu vycestoval z důvodu uplatňování svých politických práv, ani že by byl pronásledován z některého z důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
68. Žalobce již na území ČR v minulosti oprávnění k pobytu měl, v důsledku opakovaného páčání drogové trestné činnosti o své oprávnění k pobytu zde přišel. Takový následek nemohl být pro žalobce nijak překvapivý a musel být s tímto rizikem minimálně srozuměn. V takové situaci však žalobce nemůže dost dobře očekávat, že jí napraví prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu. Bude-li žalobce chtít na území ČR legálně pobývat se svou rodinou, musí tak učinit právními prostředky, které k tomuto účelu primárně slouží.

IV. Závěr a náklady řízení

69. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení žalovaného správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
70. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Podání kasační stížnosti nemá odkladný účinek.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. prosince 2021

Mgr. Darina Michorová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.